

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 14 (144)

Субота, 4 квітня 1970 року

Ціна 2 коп.

КОЖЕН — ДБАЙЛИВИЙ ГОСПОДАР

Наше підприємство спеціалізується на випуску трикотажної тканини. Швейні вироби з націсного та інтерлочного полотна — тепла білизна, майки тощо — користуються великим попитом у покупців. Це — потрібні людям товари і тому вони мусять бути високоякісними, їх завжди повинно бути в достатку на прилавках магазинів.

Про шляхи збільшення виробництва продукції говориться в Листі ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ. Обговоривши цей документ в цехах та на дільницях, трудівники УВП внесли ряд ділових пропозицій. На їх основі адміністрація підприємства склала заходи, спрямовані на поліпшення використання резервів виробництва та посилення режиму економії в 1970 році. Про найбільш вагомі з них спробую коротко розповісти читачам.

Мотально-в'язальний цех. Тут чимало невикористаних резервів збільшення виробництва продукції. Так, тільки за рахунок зменшення кількості відходів при перемотуванні ниток з патронів на бобіни та під час в'язання полотна можна заощадити протягом року до 600 кілограмів пряжі.

Щоб зменшити обрив нитки, ми вирішили перш за все, посилити контроль за виконанням графіків планово-попереджувальних ремонтів обладнання. Крім цього, навчаємо робітниць, як найкраще зв'язувати вузли обривів.

Торік з відходів виробництва на УВП було випущено 15 тисяч штук виробів широкого вжитку. Тепер за рахунок більш раціонального використання відходів — намічено збільшити їх випуск до 25 тисяч штук.

Механізація завантаження в центрифуги та вивантаження з них фарбованого полотна скоротить простій обладнання. Це теж резерв збільшення виробництва продукції. А поліпшення якості фарбування полотна підніме сортність продукції в цілому.

Після зборів, присвячених обговоренню Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ, трудівники швейного цеху організували в своєму колективі технічне навчання: «Досвід майстрів «Золоті руки» — всім робітникам».

У цілому по підприємству за рахунок більш ефективного використання обладнання, робочого часу та якісного проведення планово-попереджувальних ремонтів ми намітили підвищити продуктивність праці на 5 процентів.

Вирушаючи в похід за поліпшення використання резервів виробництва та посилення режиму економії, адміністрація УВП дбає про ритмічну і чітку роботу всіх

дільниць і служб підприємства. Від цього у великій мірі залежить настрій робітника, його моральний стан та контроль за своєю працею, що в кінцевому рахунку позначається на підвищенні продуктивності праці та якості продукції.

До великої роботи, яка стане справжньою школою господарювання, закликає нас Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ. Робітники нашого підприємства зроблять все для того, щоб повсякденно підвищувати ефективність виробництва.

В. СКЛЯРОВ.

Головний інженер Вінницького УВП.

Гарячий відгук і діяльну підтримку викликав Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві» серед трудівників нашого Товариства. Цей важливий документ з глибокою увагою обговорюється нині на зборах колективів учбово-виробничих підприємств, культзакладів та інших організацій. І всюди знаходять загальне схвалення.

Сьогодні на шпальтах газети ми надаємо слово вінницьким, івано-франківським, донецьким та конотопським виробникам.

ЕКОНОМИТИ У ВСЬОМУ

На Конотопському учбово-виробничому підприємстві відбулося обговорення Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві».

Трудівники УВП виявили великий інтерес до цього документа. На робітничих зборах, що стали своєрідним оглядом можливостей підприємства, виступили швей та робітники всіх цехів і дільниць. Вони внесли конкретні пропозиції щодо підвищення ефективності виробництва.

Про можливі резерви економії швейних ниток, про господарське використання обладнання, говорила у своєму виступі швея Є. Стещенко.

Економію треба ввести всюди, але в нас цього ще не розуміють, відзначила майстер В. Клименко. Якщо на робочому місці ми заощаджуємо електроенергію, то в гуртожитку УВП на це ніхто не звертає уваги.

Обговоривши Лист, адміністрація УВП склала заходи, спрямовані на підвищення ефективності виробництва.

Завершити виробничий план останнього року п'ятиріччя до 19 грудня, випустити і реалізувати понад план продукції на суму 110 тисяч карбованців. Крім цього, підвищити продуктивність праці на один процент, а рентабельність виробництва на 0,5 процента — такі нові зобов'язання конотопців.

Г. ВАСИЛЬЄВА.

Голова місцевому УВП.

ПОХІД ЗА ВИСОКУ ЕФЕКТИВНІСТЬ

На Донецькому учбово-виробничому підприємстві відбулись збори трудівників, на яких обговорювався Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві».

Ділову розмову про дальші шляхи розширення виробництва і підвищення ефективності вели на зборах робітники і інженерно-технічні працівники.

Ріст продуктивності праці — загальна турбота колективу. В ній зацікавлений кожен трудівник.

На нашому підприємстві була

гостра потреба в машинних метчиках М-3. Адміністрація підприємства доручила експериментальній групі зайнятися цим. Ентузіаст своєї справи слюсарі-інструментальники Віктор Ляхов, Степан Будевич, конструктор Ігор Лопін взялися за виготовлення цих метчиків. В короткий строк була виготовлена перша партія таких метчиків. Складальники електроарматурного цеху дали їм високу оцінку.

Знаменну дату, 100-річчя з дня народження В. І. Леніна трудівники Донецького УВП зустрічають високою активністю. На підприємстві широкого розмаху набрало соціалістичне змагання, в якому беруть участь всі робітники цехів і бригад. Переможцям змагання вручаються перехідні вимпели і грошові нагороди.

Колектив підприємства зобов'язався виконати п'ятирічку достроково, до 7 листопада. Нині докладаються всі зусилля, щоб дане зобов'язання не тільки виконати, але й набагато перевиконати.

П. САПРИКІН.

Секретар парторганізації УВП.

Б. ТУРКІН.

ВИШУКУЄМО ДОДАТКОВІ РЕЗЕРВИ

Сорочки чоловічі і ватні ковдри — основна продукція Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства. Ще на початку січня колектив УВП зобов'язався річне планове завдання виконати на три дні раніше строку, а п'ятирічку — до 1 серпня, і виготовити на 25 тисяч карбованців продукції більше, ніж передбачалося, заощадити сировини, матеріалів і електроенергії на 10 тисяч карбованців.

Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ не-

давно обговорювався серед колективу і викликав у наших швейників нове трудове завдання. На підприємстві створена комісія по вишукуванню додаткових резервів виробництва і бережливого використання сировини і матеріалів. Згідно цього, розроблено конкретні заходи і підраховано, що з запровадженням їх у життя, буде зекономлено майже тридцять тисяч карбованців.

ГОТУЮЧИСЬ ДО ВИБОРІВ

Радянська країна вступила у надзвичайно важливу політичну кампанію. Починається підготовка до наступних виборів у Верховну Раду СРСР. Вони призначені на неділю, 14 червня нинішнього року.

Вибори до верховного органу влади завжди є величезною громадсько-політичною подією в житті радянського народу, подією, що наменує собою вияв його державної волі, торжество соціалістичної демократії. Підготовка до них супроводжується новим піднесенням борчих сил трудящих, їх мобілізацією на перетворення в життя величезних планів Комуністичної партії. Нинішня ж виборча кампанія — особлива. Вона розгортається в обстановці, коли вся країна йде до наведеної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, коли соціалістичне змагання за гідну зустріч ленінського ювілею стало справою всенародним рухом.

Володимир Ілліч Ленін, великий вождь пролетарської революції, зорець Комуністичної партії, увійшов в історію і як засновник та керівник першої в світі соціалістичної держави — держави робітників та селян. Він підкреслював, що об'єднаний Радами трудовий народ може і повинен управляти усіма справами держави. У постійно-діючій Раді, соціалістичної держави Ленін бачив ту головну і необхідну умову, яка може забезпечити надійний захист інтересів обітничого класу, всіх трудящих, перетворення суспільного життя на соціалістичні засади.

Більш, як піввіку життя Країни Рад повністю підтвердили геніальні ленінські передбачення.

«Радянська держава, — підкреслюється в Тезах ЦК КПРС до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна, — на практиці показала себе як потужний інструмент розвитку соціалістичного пластового виробництва, підвищення культурного рівня суспільства і комуністичного виховання трудящих, як знаряддя охорони громадських особистих інтересів, нового правопорядку, захисту соціалістичних авоювань, підтримки міжнародного революційно-визвольного руху».

Минулі чотири роки — період діяльності Верховної Ради СРСР восьмого скликання були роками нинішньої п'ятирічки. Саме в цей час радянський народ, борючись за здійснення накреслених ХХІІІ з'їзду КПРС, зробив новий великий внесок у створення матеріально-технічної бази комунізму.

Головний економічний підсумок цих років полягає в тому, що Диктати партії по п'ятирічному плану розвитку народного господарства країни по найбільш важливих економічних та соціальних показниках буде виконано. Головним політичним підсумком цього періоду те, що лінія нашої партії, вироблена ХХІІІ з'їздом КПРС, Пленумами ЦК КПРС, забезпечила серйозні успіхи у зміцненні економічного потенціалу та обороноздатності країни, у підвищенні життєвого рівня трудящих.

За 4 роки п'ятирічки у розвиток народного господарства СРСР було вкладено майже 260 мільярдів карбованців — приблизно на 25 мільярдів карбованців більше, ніж за все попереднє п'ятиріччя. Середньорічний валовий обсяг продукції сільського господарства збільшився на 18 процентів в порівнянні з попередніми чотирма роками. Національний дохід виріс на 31 процент. За 4 роки споруджено понад 400 мільйонів квадратних метрів житла. На 25,9 процента збільшились реальні доходи у розрахунку на душу населення.

Радянський народ по праву пишається цими здобутками. Їх запорука — у самій природі радянського ладу, який забезпечує справжнє продовладдя, перетворення у життя ленінського положення про те, що кожен представник маси, кожен громадянин повинен бути поставлений у такі умови, щоб він міг брати участь і в обговоренні законів держави, і у виборі своїх представників, і в проведенні державних законів у життя.

ХХІІІ з'їзд КПРС підкреслив важливість дальшого зміцнення Радянської держави, всемірного розвитку соціалістичної демократії. В результаті здійснення цих настанов, нові, ще більш широкі маси трудящих прилучилися до управління державою, до керівництва господарським та культурним будівництвом. Дедалі зростає трудова і політична активність народу знаходить свій вияв, зокрема, у розв'язанні завдань п'ятирічки, актуальність яких знову підкреслив грудневий Пленум ЦК КПРС. Йдеться про всемірне прискорення технічного прогресу в народному господарстві, рішуче підвищення ефективності громадського виробництва в країні, краще використання резервів економії. Широко, по-діловому обговорюючи Лист Центрального Комітету КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві», трудящі нашої країни мобілізують нові резерви економічного зростання, рішучого ідентифікації продуктивності праці.

Склад і побудова Верховної Ради СРСР, вся наша виборча система є яскравим втіленням ленінської національної політики. Всі національності, всі республіки СРСР, незалежно від чисельності населення на рівних правах беруть участь у вирішенні справ держави.

У повному розквіті сил йде назустріч ленінському ювілеєві, виборам у Верховну Раду СРСР восьмого скликання і Радянська Україна. Гордість породжують успіхи республіки в галузі економіки, культури, в справі піднесення народного добробуту. Гордість, але не самозаспокоєння, бо величчя завдання п'ятирічки вимагають від трудящих України ще повнішого використання всіх можливостей для дальшого розвитку народного господарства.

Верховна Рада СРСР восьмого скликання розгортає свою роботу в період завершення нинішньої п'ятирічки. Їй належить вирішувати і найважливіші питання державного, економічного, культурного будівництва, що виникнуть у процесі здійснення подальших планів комуністичного будівництва. То ж зрозуміло, яка величезна відповідальність покладається на верховний орган державної влади країни, на кожного із тих, кому народ виявить високе довір'я, обравши своїм депутатом до соціалістичного парламенту. Немає сумніву, що трудящі України, як і весь радянський народ, висуваючи кандидатів у депутати, назвуть імена найкращих, найдостойніших своїх синів і дочок.

Виборча кампанія почалась. Із самих перших днів своїх вона потребує пильної уваги партійних організацій, Рад депутатів трудящих, цієї громадськості.

Радянський народ йде назустріч виборам до Верховної Ради СРСР як ніколи тісно згуртованим навколо Комуністичної партії, сповнений рішучості примножити здобутки в праці, зробити все необхідне для дальшого звеличення рідної Вітчизни.

(Передова «Радянської України» від 22 березня 1970 р.)

ВЕРШИНА МАЙСТЕРНОСТІ

Мені здається, що немає потреби переказувати біографію Василя Стельмашука — невисокого на зріст, скромного хлопця з типовим українським обличчям. В Одесі йому першому серед глухих присвоєно звання майстра «Золоті руки», а прізвище занесено до Книги пошани облвідділу УТОГ. Василь Стельмашук — член президії облвідділу, громадський активіст, актор Народного театру.

Ставши токарем високого розряду і опанувавши багатьма іншими спеціальностями, він, як і раніше, повністю віддається улюбленій справі — мистецтву.

Незважаючи на те, що турбот у нього прибавилось, Василь Сафронюк багато часу віддає мистецтву й громадським справам.

Вершин майстерності Стельмашук досягнув завдяки наполегливій праці і допитливості. Коли він стає до роботи, то весь аж загорається і завжди, у всьому нама-

гається внести щось своє. Був у нього такий випадок.

Якось доручили Василю Сафронюку виточити деталь згідно креслення. Він ознайомився з ним і сказав:

— Деталь за цим кресленням вийде непридатною.

— Твоє діло виготовити, — сказали йому.

Скорився Стельмашук, але схитрував — одну деталь виготовив за кресленням, а іншу так, як сам розумів.

Вийшло, як і передбачав: деталь таки справді виявилася непридатною.

І тоді Василь запропонував іншу деталь, і машина запрацювала, як годинник. На токаря всі дивилися з повагою.

Відтоді Стельмашуку доручають найскладнішу роботу не тільки на УВП-3.

Так наполегливість, любов до праці принесли йому трудову славу.

О. СУХАНОВ.

11 квітня — Всесоюзний комуністичний суботник

ДІЯЛЬНО готується до участі у Всесоюзному комуністичному суботнику, що відбудеться 11 квітня, колектив Дрогобицького учбово-виробничого підприємства. В цехах, на дільницях проводяться бесіди про перший комуністичний суботник. Мебелітники обговорюють роботу В. І. Леніна «Великий почин».

Партійна організація разом з адміністрацією розробила і обговорила заходи про підготовку і проведення суботника. В цей день все підприємство працюватиме на сировині і матеріалах, заощаджених в дні підготовки до ленінського ювілею.

На своїх робочих місцях працюватимуть робітники заготівельної, складальної, оздоблювальної та інших дільниць. Інженерно-технічні працівники упорядковуватимуть територію підприємства: саджатимуть дерева, розбиватимуть клум-

3 ТРУДОВИМ ПІДНЕСЕННЯМ

би тощо. Ми підрахували, що 11 квітня буде виконано робіт на 3 тисячі карбованців. Зароблені гроші передамо у фонд п'ятирічки.

Підготовка до Всесоюзного комуністичного суботника викликала на підприємстві хвилю трудового піднесення. У всіх бригадах широко розгорнулася агітаційна робота. Столяри беруть конкретні зобов'язання. Наприклад, робітники дільниці, яку очолює комуніст М. Юдицький, дали слово 11 квітня, в день Всесоюзного комуністичного суботника виготовити із зекономленої сировини і матеріалів виробів на суму 700 карбованців.

Сумлінно трудяться на ювілейній ленінській вахті ударники комуністичної праці Микола Дяк,

Гнат Вдов'як, Франц Ольшевський, Михайло Сувадло, Ярослав Скамай та багато інших. Кожен член колективу в ці дні набагато перевищує виробничі норми виробітку.

16 березня дрогобицькі мебеліки рапортували про успішне виконання квартального плану по реалізації продукції. До кінця березня підприємство відправило трудящим на 25 тисяч карбованців надпланових виробів.

Готуючи гідну зустріч ленінському ювілею, колектив підприємства взяв підвищене соціалістичне зобов'язання — до 15 квітня виконати п'ятирічний план по всіх техніко-економічних показниках.

В. ГОРБЯК.
Заступник директора УВП.

ЗНАЧНІ ЗМІНИ

Минуло вже майже два роки відтоді, як Львівське учбово-виробниче підприємство № 1 стало господарювати за новими економічними умовами економічної реформи. За цей час тут відбулися значні зміни. Зокрема, розроблена і запроваджена механізація трудових процесів, удосконалено технологічний процес виготовлення виробів, завантаження робочих місць проводиться за єдиною схемою розподілу праці, всі конвейерні лінії переведено на кільцевий метод обробки виробів незйомним процесом. Здійснюється внутрішньо-цехове планування, що сприяє ритмічності в роботі всіх дільниць підприємства.

На швейній дільниці на основі реалізації продукції запроваджено показник «прибуток». При цьому враховується також собівартість, вартість обробки та якість виробів.

Діяльність других дільниць, їх вклад в економічну основу підприємства оцінюється виконанням планових показників за якістю, дотримання асортименту, заощадженні кількості сировини і матеріалів.

Значно поліпшилось також внутрішньо-економічне планування. Встановлена номенклатура, асор-

тимент і якісний рівень продукції з найвигіднішою рентабельністю.

В результаті цих заходів підвищився організаційно-технічний рівень підприємства, культура і естетика виробництва, що сприяло достроковому виконанню і перевиконанню основних техніко-економічних показників. Так, наприклад, у минулому році обсяг реалізації продукції виконано на 108,3 процента, а в порівнянні з 1968 роком на 115,5 процента. План прибутків перевиконано майже на 60 процентів. Продуктивність праці за цих два роки зросла майже вдвоє, реалізація до 37, фондівіддача на 43,5 процента, що є важливим фактором підвищення економічної ефективності виробництва. Збільшився випуск продукції. Успішно ведеться виконання основних показників п'ятирічного завдання. Ставши на ювілейну трудову вахту, львівські швейники ще в серпні минулого року закінчили виготовлення валової продукції чотирьох років п'ятирічки. А на початку цього року досягли рівня п'ятирічного плану з продуктивності праці. Підприємство стало працювати більш ритмічно. Майже втричі зріс заохочувальний фонд преміювання робітників.

Останнім часом ми спеціалізуємося на пошиві чоловічих сорочок, котрі користуються нині широким попитом у покупців.

Проте, поруч з досягненнями слід вказати на ряд істотних недоліків, які ще мають місце в нашій повсякденній виробничій діяльності. Нові умови господарювання вимагають від всіх без винятку трудівників зразкової організації праці, злагодженого безперервного постачання матеріалів і збуту готової продукції. В нас же ще трапляються деякі зриви з матеріально-технічним постачанням, в угодах з постачальниками відсутні конкретні дати поставок у межах квартала. Іноді бази відмовляються від сорочок відповідних артикулів, навіть після підписання угоди.

Є на підприємстві ще і ряд інших не вирішених проблем. Це, насамперед, стосується підготовки кваліфікованих кадрів швей-мотористок. Ще недостатньо налагоджена організація праці та ефективність виробництва. Проте, трудівники нашого підприємства докладають нині багато зусиль, щоб ленінський ювілей зустріти якомога вищими досягненнями на всіх ділянках виробництва.

Г. ГОРПАЧ.
Ст. економіст.

Василь
Кучер

З у с т р і ч у

(Уривок з роману „Ми не спимо на трояндах“)

Артем геть вибився з сил, грузючи по коліна в снігу. Московський поїзд мав прибути до Петрограда о десятій, але вночі зірвалася хуртовина, а дороги не розчищали, і паровоз, важко чакхаючи, зупинився в полі. Машиніст безпорадно показав на топку: «Нема шамотки!» А роздратований провідник м'якого вагона люто додав: «Доїздилися!» Пасажири, голосно лаючись, вилізли з вагонів у глибокий сніг. Брели й падали, вгадуючи колію по телефонних стовпах. Кляли все на світі.

Артемові набридло те скигління. До того ж міг запізнитися. І, кинувши речового мішка за плечі, рвонувся прямо на тьмяну заграву вогнів, що ледве жевріли над Петроградом. Вітер валив з ніг, забивав дух, снігом заліплювало очі. Та не спинився. І таки вибився на пристанційні розчищені колії.

Чорнів німий і порожній Миколайський вокзал. Двері — настіж. В холодних залах вие вітер, женучи сміття і шматочки недопаленого паперу. На розі Невського осиротіло похилився ліхтарний стовп. Поруч — засипаний снігом трамвай. І раптом всю широчінь проспекту затопили густі лави солдатів. Артемові здалося, що війсьсько йде на фронт, і він затримався на високих сходах вокзалу. Поруч виринув дідок у потертому

пальті, підперезаний солдатським паском.

— З фронту йдуть, до Леніна, в Смольний, — пояснив він. — Усі хочуть знати, що він скаже. Головне! Рушай і ти, чоловіче, за ними, бо тут, як стемніє, бандити шурують...

— Дякую! — весело кивнув Сергеев і швидко рушив за солдатами.

Солодко стислося серце перед залізною брамою Смольного, де при кулеметах стояли робітники й матроси. Глянувши на мандат Сергеева, тепло сказали: «Проходь, товаришу!» Впустили на широкую, старанно розчищену алею, що бігла сквером до знайомих йому гранітних сходів та високих колон.

Тут, здається, й досі віяло буремним духом жовтневих ночей. Крізь високі двері швидко снували робітники і селянські посланці. Міцно відгонили махоркою, дьогтем, йодом та ефіром, хоча поранених, як тоді, так і тепер, не було.

На другому поверсі, у великій залі, переповненій солдатами й робітниками, по-давньому вирував безперервний мітинг. Одна хвиля слухачів відкочувалася, інша приливала.

— Товаришу Артем! — почувся радісний жіночий голос. — Федоре Андрійовичу! Ну де ж ви так довго?

Озираючись. У дверях, які проминув, посміхалася Марія Скрипник. Знав її ще з тих, Жовтневих днів.

— День добрий, — привітався Сергеев. — Щось маєте нове для мене?

— Поки що — ні. Але Володимир Ілліч турбується... Снігові за-

мети кругом, а вас і досі немає. Ідіть же, йдіть, не роздумуйте, — ввела його до приймальні.

Помітив у кутку вішалку і закинувши на неї мішка, прикривши його своїм латаним кошуком. Побачив на столі скляну вазочку з водою, а в ній — ясно-зелену гілку ялини. І якось по-дитячому, наче крізь сон, усміхнувся. Кому? Вічнозеленій гілочці чи Марії? І одразу забув про сніги в полі, про засніпані колії. І про мокрі чоботи забув. І про старенького піджака, що прикривав давно вицвілу косоворотку.

Ленін сидів не на своєму звичному місці, а за приставним столиком. Нахилившись до Затонського, про щось з ним радився. Певно, щось важливе запитав у гостя, бо Затонський зняв окуляри і марудно тер перенісся.

Ілліч рвучко встав і, простягнувши назустріч Сергееву руку, радісно вимовив:

— А от і наш Артем! Добрий вечір, Федоре Андрійовичу. Як же ви добралися в таку заметіль?

Тисне гостеві руку, веде до столика, гостинно підсуває стільця, щоб усі троє були разом.

— Нормально, — тихо пояснює Артем.

— Ви чуєте, Володимире Петровичу? — засміявся Ленін. — Петро-

град одрізано снігами, жоден ешелон з хлібом і вугіллям не прибув. Усі засіли в полі. А він пробився і каже — нормально! Пітерські робітники вже рушили на розчистку залізниць, а буржуазія примусила розчищати місто. Нагулялися за триста років романовського престолу, час і до роботи... То як же ви добралися?

— Довелося на батьківських... Паровоз заснув... Вугілля скінчилося, а дров не було, — глухо сказав Артем.

— Отак скрізь! — зітхнув Ленін. — Хліб! Вугілля! Дрова! Хоча, при вашій спритності, Федоре Андрійовичу, безвихідного становища не існує. Скільки кілометрів пройшли ви тайгою, тікаючи з каторги? Сімсот?

— Мабуть, з гаком...

— А як великий? — стримуючи усмішку, поцікавився Ілліч.

— Я не міряв, а верстових стовпів там не було, — мало не засміявся Артем.

— Зрозуміло — не міряв. Ніколи було. Дуже запальний, даруйте на слові. Таким і досі залишаєся, запальним, — легенько торкнувся руки Затонського. — От якого робітника, Володимире Петровичу, ви маєте на Україні. Міцніше ж беріться з такими за руки українського робітника та селянина, і ніяка сила вас не розірве...

— Так. Але ж на Україні дво-

владдя. Центральна рада й досі в Києві, — зауважив Артем.

Ілліч тепло глянув на Затонського. Сергееву сказав:

— Перед вашим приходом думали над цим. Київ сам не здолає її. А скільки полків проти Центральної ради може дати Харків? Скільки Донбас? У вас, Федоре Андрійовичу, Рудольф Сіверс і його загін балтійських матросів... Штаб армії Антонова-Овсєнка уже в Харкові. А скільки своїх штиків зможете виставити йому в поміч?

Артем назвав революційні полки України. Ленін швидко записав загальне число бійців, різко окресливши його червоним олівцем:

— А окремі загони? Комуністичні, регулярні — із старої армії, партизанські?

Артем задумався, плюсуючи різні цифри.

Ленін зупинив:

— Завтра будемо все уточнювати з реввійськрадою. Прошу Федоре Андрійовичу, на десять ранку мати точні дані — війська, артилерія, кулемети, бронепоезди і боезапаси. Головні сили підуть на Київ з півночі. Ви — через Полтаву, вздовж залізниць. Як до цього ставитеся?

Артем глянув на стіл і лише тепер помітив на ньому військову карту України.

РАДІСТЬ БАТЬКІВ

Тишу червненої ночі розкривав зловісний звук ворожих моторів. Війна... Вона увійшла в село Красногірку, що на Кіровоградщині, разом з горем та злиднями. Настали зловісні, тяжкі роки. Іван Федорович Олійник залишився у селі, бо який же з нього воєнка, коли не чує?

Якось надвечір, розбризкуючи босими ногами холодну осінню грязюку, постукав у двері хлопчик. Обірваний, голодний, він жалобно попросив у хазяїв хліба. Облилося кров'ю серце Івана Федоровича. Глянув на жінку. А та показує — заберемо його, хай у нас живе. Так і залишився Гриша Яковенко у Олійників.

Недовго милувалися батьки названим сином. Завітав одного разу до хати поліцай.

— Збирайся. Поїдеш, хлопче, до Германії... Там потрібні робочі руки.

Застукотіли вагонні колеса на перегонах, замиготіли у заграбованому віконці рідні поля. На кожному полустанку вкидали до вагону нових бідаків. Шлях поїзда відмічав тужливий жіночий плач. Сдна думка билася, квилала, не давала спокою: втекти, втекти...

До Вінниці підїхали вночі. Вар-

тові відкрили вагонні двері, готуючись вкинути нову партію мобілізованих. Непомітно пірнув Грицько під вагон і темрява ночі поглинула його худеньку постать, рятуючи від погоні. Шукали хлопця потім в селі, а він пішов на зустріч весняному грому радянських гармат. Оплакували батьки сина і не знали, що він уже зі зброєю в руках б'є ворога.

Під потужними ударами Радянської Армії розвалювалася німецька хвалені могутність. Ось і Красногірка зустріла хлібом-сіллю визволителів. Ходять Олійники, мов неприкаяні, в хаті — пуста. Порадилися і поїхали до Липовенського дитбудинку. Припала їм до душі худенька, білолиця Оленка. Разом з дівчиною завітали до Олійників радість.

Несподівано прийшов лист від Григорія. Нелегка солдатська доля закинула його в Хабаровськ. Писав листи, допомагає старим, чим міг. Листувався з Оленкою, яке вже закінчила школу і працювала у рідному колгоспі. Через деякий час Григорій завітав до батьків. А невдовзі Олійники справили своїм дітям весілля.

М. ГОНЧАРЕНКО.

ПРО ДРУЗІВ-ПОБРАТИМІВ...

З великим хвилюванням чекали відвідувачі Криворізького Будинку культури зустрічі з Полікарпом Семеновичем Вознюком, колишнім партизаном загону Д. М. Медведєва, який не раз ходив на завдання з М. І. Кузнецовим. І ось, коли до залу увійшов невисокий на зріст, темноволосий чоловік з рубцями шрамів на обличчі, всі піднялися, висловлюючи глибоку вдячність і повагу мужньому захисникові Вітчизни.

Полікарп Семенович розповів про своїх бойових побратимів, зокрема, безстрашного розвідника

Миколу Кузнецова, про тривожні дні партизанського життя. Перед присутніми постав також образ легендарного командира, друга і наставника партизанів Д. М. Медведєва, який у важкі години Великої Вітчизняної війни вів народних месників на боротьбу з фашистами.

З великим інтересом присутні розглядали фотографії тих часів, і ніби разом з героєм перенеслися в ті хвилюючі дні його життя.

Л. МАКУХА.

Директор Криворізького Будинку культури.

НЕВГАМОВНИЙ

Роки посріблили його голову, але ще молодо світяться очі і спориться робота в натруджених руках. Таких називають невгамовними.

Працює Віктор Адамович різноробом на Олександрійській теплоелектроцентралі № 2. Цінують і поважають його в цеху не тільки за сумлінну працю, але й за веселу вдачу. Віктор Гац належить до тієї категорії людей, які не обмежуються лише колом своїх обо-

в'язків, а живуть інтересами свого колективу, приймають близько до серця невдачі свого товариша, радіють загальному успіху, готові завжди прийти на допомогу іншим. Ось тому на звітно-виборних зборах міського відділу УТОГ Віктора Адамовича глухі обрали своїм ватажком і делегатом на XI Олександрійську міжрайонну конференцію УТОГ.

Л. ОВЧАРЕНКО.

Кіровоградська обл.

Кремлі

— Коротшої дороги на Київ нема. Ленін підсунувся до нього ближче:

— Але прошу зважити на одну обставину. Володимир Петрович щойно розповідав: у деяких селах люди бояться слова «більшовик». Петлюрівці і попи, виявляється, так настрахали селян цим словом, що вони при наближенні червоних одягають чисті сорочки, мов на смерть, і моляться богу. Отже, коли нема нагальної потреби, зброї не застосовуйте. Ідіть до них з оркестрами! З прапорами! Співайте! Грайте! А вже потім розкажіть популярно, хто ми такі, більшовики. Найпростіша, найбільш масова, найдодієвша агітація. І скрізь зберігайте такт. Я б сказав, навіть архітакт національний... Пам'ятайте про велике право всіх націй на самовизначення... І пильно подивися на обох, наче шукав у їхніх очах заперечення. Але Затонський і Артем, на знак згоди, схвально кивнули.

— А тепер слухаю вас, Федоре Андрійовичу. Що вам болить? Які маєте вимоги, на що скарги-тесь? — перегорнув чисту сторінку блокнота Ленін.

— Донецькі шахтарі третій місяць не одержують платні, а йде різдво... Харкову ми виплатили, але в Донбасі й досі концесії. Там локаут. Наші банки поки що безсилі.

— Маєте офіційне прохання шахтарів?

Артем подав сторінку машинопису з підписом і печаткою. Ленін окреслив на ній суму і окремо записав її до свого блокнота. Тихо зітхнув:

— Скрутно, Федоре Андрійовичу, але шахтарі свої гроші повинні одержати. Сьогодні ж ставимо на Раднарком. Але надалі вишукуйте кошти самі... У вас — чорне золото!

І знову запитливо глянув на Сергєєва, ждав.

— У нас не вистачає досвідчених працівників. Багато товаришів загинули на каторзі й на фронтах. А з тих, що залишилися, не кожен готовий до державної роботи.

Ленін кинув на співрозмовника меткий погляд:

— Я теж ніколи не керував державою, але партія і народ доручили мені цю роботу, і я повинен виправдати їхню довіру. Рекомендую і вам, Федоре Андрійовичу...

Потім швидко підсунув свого стільця, сів поруч.

— Друзе наш, милий, колись давно в листах з Австралії ви часто вживали таку фразу: «Ми не спимо на трояндах...» Пам'ятаєте? То скажіть-но, чи не забули ви цієї фрази тепер, у наші дні? Чи повторюєте її так часто, як тоді?

— Повторюю і буду повторювати, — тихо вимовив Артем. — Я хочу, щоб наші діти і внуки, які виростуть... Щоб ніхто навіть у думці не посмів безтурботно спа-

СТАРАННО трудяться глухі тваринники Зінківського міжрайвідділу Полтавської області. Готуючи гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, тваринники домагаються високих показників у праці.

У колгоспі імені Енгельса 10 років працює скотарем Олександр Павлович Дубина. Вся сім'я його — тваринники: дружина — доярка, дочка Тетяна — теж. А молодші — Сашко та Марійка — з шкільною групою допомагають вирощувати молодняк. Олександр Павлович доглядає 12 корів.

— Група корів глухого скотаря, — розповідає голова артлі І. Кулинич, — має найвищу продуктивність, найкращу вгодованість. В минулому році одержано від кожної корови по 3 тисячі 500 кілограмів молока. Глухий скотар служить прикладом для тваринників нашого колгоспу, та й не тільки нашого. Переїмає досвід приїжджають з інших колгоспів та районів. За досягнуті успіхи О. Дубина нагороджений почесною грамотою облвідділу УТОГ.

Фросина Михайлівна Шевченко

СТАРАННО ТРУДЯТЬСЯ

з колгоспу «Прапор Леніна» більше 20 років трудиться на свинофермі. Вона доглядає 38 свиноматок. У минулому році від кожної свиноматки О. Шевченко одержала по 10 ділових поросят.

Фросина Михайлівна взяла зобов'язання — в цьому році від кожної свиноматки одержати по 12 поросят.

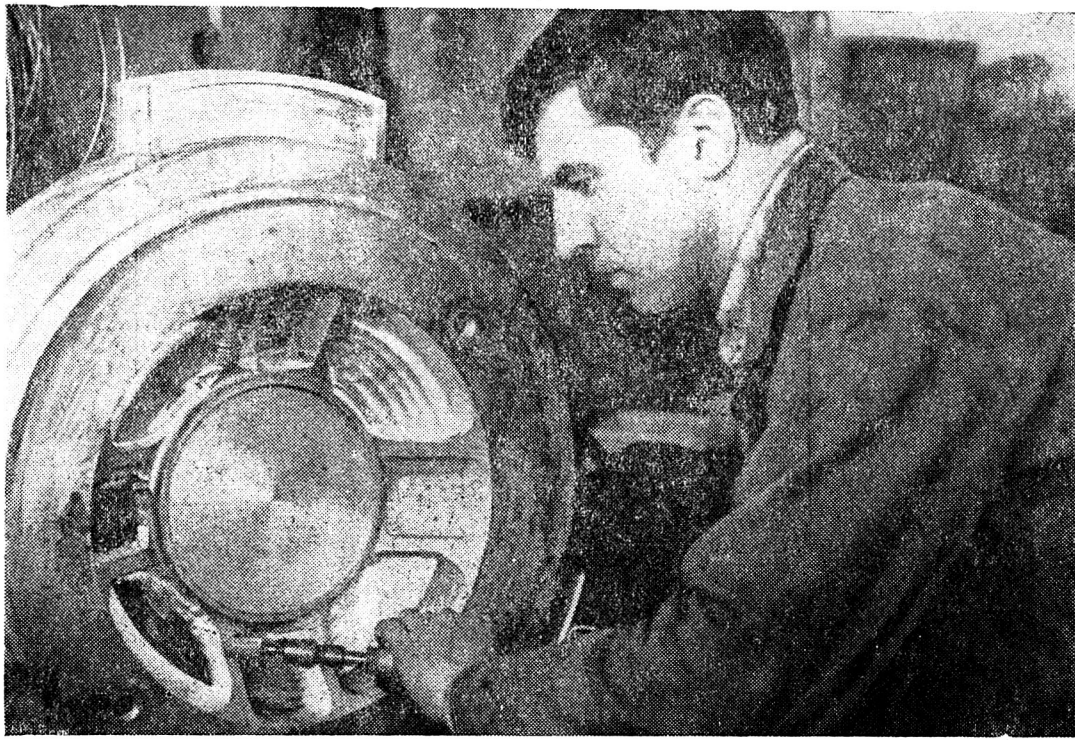
До війни Домаха Степанівна Серєда працювала вчителькою. Війна принесла горе — після довгої, тяжкої хвороби вона втратила слух. Жінка попросилась на ферму. Клопітливе господарство має ударниця комуністичної праці — 3 тисячі курей-несучок. І від кожної в минулому році вона отримала по 220 яєць. Домаха Степанівна взяла високе зобов'язання: повністю зберегти молодняк, зібрати по 230 яєць від кожної несучки, поголів'я курей збільшити до 5 тисяч.

Учасником республіканського зльоту передових тваринників був і Григорій Кирилович Лисак, чабан колгоспу імені Щорса. Ота-

ра має добрий догляд, кошари утеплив сам чабан. За ударну працю обласний відділ УТОГ преміював Григорія Кириловича безкоштовною путівкою в будинок відпочинку «Сосновий бір».

На зльоті передовиків тваринництва Гадяцького району виступив скотар радгоспу «Гадяцький» Василь Микитович Завора. Невисокий, рухливий, Василь Микитович з душевною щедрістю ділився своїм досвідом, набутим багаторічною працею. В. Завора — кращий скотар радгоспу. Він добився найвищого приросту живої ваги тварин — 850 грамів на добу. Василь Микитович — голова Мартинівської первинної організації УТОГ. Він веде велику виховну та організуючу роботу серед глухих трудівників, які завжди звертаються у всіх питаннях до нього за допомогою. Шанують його люди — вже втретє вибрали головою первинної організації.

Н. АКСЮК.

Е. Сердінов працює слюсарем-модельником на Ворошиловградському ордена Леніна теплово-зобудівному заводі ім. Жовтневої революції. Ударник комуністичної праці виконує виробничі завдання на 140 процентів. Він кращий активіст будинку культури глухих.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ти на постелі із трояндових пелюсток. Особливо тоді, коли соціалізм принесе їм волю і щедрий достаток. Щоб не поснули вони, бо то буде смерть.

Ленін тихо підвівся і одійшов до дверей. Схиливши голову, якусь мить пильно роздивлявся Артема. Його стоптні і поруділі у воді чоботи. Потрісканого ремінного паса, під яким було старанно загнуто збрижену косоворотку. І неслухняного чубчика. Й русаві вуса. Та ще — очі. Глибокі, повні живого блиску, волі очі. І руки. Затиснуті в кулаки, вони лежали на колінах, міцні й жиливі руки шахтаря, машиніста, землекопа.

Ілліч тихо мовив:

— А в цьому, знаєте, є доля правди... Щоб не заснули, не заспокоїлись на успіхах прийдешні покоління, бо інакше — смерть... Ви маєте рацію, Федоре Андрійовичу... Історичний прогрес багатьох держав і народів...

Але двері тихо прочинилися, і Марія Скрипник сказала, що всі запрошені на засідання малого Раднаркому, прибули.

Показавши очима на гостей, Ленін звелів:

— Прошу вас, Маріє Николаєвну, влаштуйте наших товаришів у кімнату для приїжджих. І, звичайно ж, до їдальні.

Вибачливо потиснув обом руки. — Дякую за новини. На добраніч. Завтра побачимось...

У великій і порожній кімнаті першого поверху, де вони мали ночувати, стояв такий холод, що за кожним словом з рота виривалися клуби білої пари. Кризь шпари у вікна люто поспівував вітер. Їдальня була вже закрита. Напившись у караульній кімнаті

окропу, з власним цукром та мерзлим хлібом, вони зсунули під глуху стіну двоє ліжок і вкрились поверх солдатських ковдр пальтом Затонського та Артемовим кожухом.

Сергєєв спитав:

— А що вам Ілліч говорив перед моїм приходом?

— Розказував про вашу підпільну роботу в Харкові і на Уралі. Він, виявляється, пам'ятає вас і по Стокгольму... Ну й, звичайно, Австралія... Оскільки я зрозумів, Ленін високо цінує вашу партійну принципию, і ставиться з великою любов'ю і повагою...

— Так уже й з любов'ю? — недовірилише перепитав Артем.

— Не вірите? Прошу. Він дзвонив на вокзал. Шукав вашого поїзда. Потім доручив Марії Миколаївні негайно запросити графік руху всіх вугільних і продовольчих ешелонів, а серед них — і вашого... Я навіть не знав, що він такий...

— А вас про що питався?

— Майже про все. Почав з Києва, потім — про класове становище українського селянства, ще розпитував про членів нашого уряду та видатних комуністів України. Ну й, звичайно, про мене особисте: де дружина, син? Але мені здалося, багато з того, що я говорив, Ілліч давно і добре знає. Він просто хотів ще раз себе звірити...

За високими вікнами гули балтійські вітри. В коридорі лунко гримкотіли матроські кроки. А холодно побрязкувала зброя. А вони все гомоніли і гомоніли, ждучи того часу, коли почнуть розходитися люди після засідання Раднаркому. Але так і поснули, не дочекавшись.

Артема розбудив Затонський, коли вже було видно. Побіг до вікна, мало не прикипів до шибки. Пальтешко — наопаши, під окулярами — вогкий блиск очей. Вимахує рукою, кличе Сергєєва. Скоріше йди! Скоріше! Артем побіг до вікна.

Вікно виходило в сад. Повільно кружляли і падали великі сніжинки. Древа тонули в пухнастому інеї. Але після нічної хуртовини уже хтось старанно розчистив, замів усі доріжки. На алеях безтурботно бігали, кидалися снігом і дзвінко сміялися дівчатка. Мов казкові феї у якомусь дивному сні. Всі в білих смужкових шубках, біленьких шапочках...

— Що це, Федоре Андрійовичу? — ковтаючи давку слину, обняв Артема за плечі Затонський.

— Володимир Ілліч заборонив виселяти з Смольного малюків, поки для них не підготують гарного приміщення. Дорослі дівиці самі порозбігалися, а малечу Ленін залишив...

— Так ось він який... тамуючи хвилювання, ледве вимовив Затонський.

— А такий, як бачите, — спокійно додав Сергєєв.

А за місяць, 26 січня 1918 року, Київ було визволено. Центральна рада втекла на Волинь. Український уряд переїхав до Києва.

Тематичний вечір

Лічені дні залишаються до ленінського ювілею. Готуючись до цієї знаменної дати, колектив Вінницького обласного Будинку культури провів ряд заходів. Серед них — конкурс на тему «Ленін з нами».

За умовами цього конкурсу, що тривав два місяці, відбулась читальна конференція за книгою Юрія Яковлева «Перша Бастилія» та вікторина «Хто краще знає Ілліча».

Значне місце в репертуарі читців, які виступали на зональному огляді художньої самодіяльності в м. Чернівці, зайняли поетичні твори про Ілліча. Телер, щоб якнайкраще відзначити 22 квітня 1970 року, колектив будинку культури готує до цієї дати тематичний вечір «Ленін жив, Ленін живий, Ленін буде жити».

В. ЧИЖИНСЬКА.
Директор будинку культури.

Відвідувачі задоволені

Майже два роки минуло відтоді, коли ми, випускники Курсової бази УТОГ, одержали путівку в трудове, творче життя. На шляху культурної випало на мою долю чимало випробувань. Вже на самому початку творчого життя довелося зіткнутися з деякими невдачами. Насамперед, недовіра до досвіду, але це не лякало мене.

Нині я працюю завідувачем клубом в Радомишлі, що на Житомирщині. При клубі організовуються різноманітні форми роботи з людьми: голубі вогнища, конференції, вечори відпочинку, вечори зустрічей з передовиками виробництва та знатними людьми району. Діє гурток художнього слова, секція з настільного тенісу. Відвідувачі клубу завжди задоволені і це радує мене. Після цього проймаюся ще більшим бажанням організувати щось нове, цікаве.

А. ФЕЩЕНКО.
Завідувач Радомишльським клубом.

Готуючись до заключного огляду

Ми вже знаходимося на порозі знаменної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Разом з усім народом нашої країни гідно зустрічатимуть ленінський ювілей і глухі трудівники Запорізької області. Поряд з виробничими досягненнями все більшого розмаху набуває художня самодіяльність.

Відомим в області та республіці став хореографічний колектив Запорізького Будинку культури. Чотири його провідних виконавці заохочені до республіканського театру міміки та жести «Райдуга». Запорізькі хореографісти успішно виступали на зональному огляді художньої самодіяльності у Дніпропетровську, а нині готуються до заключного концерту, присвяченого ленінському ювілею.

У розквіті талантів цього колективу величезна заслуга належить організаторові та беззмінному керівникові Олександрі Петрівні Большаковій. Постійну увагу розвитку художньої самодіяльності приділяє також голова обласного відділу УТОГ Віктор Миколайович Дюков. Він часто відвідує заняття танцювального колективу, цікавиться його програмою.

У репертуарі хореографічного колективу такі тематичні танці: «Червона гвоздика», українські на-

родні, танці народів СРСР та зарубіжних країн, жартівливі хореографічні картинки.

Чимало докладають зусиль для зростання своєї майстерності тт. Черепан, Хмеловський, Гудко, Бондаренко, Малая та інші. Особливо слід відмітити ветеранів колективу Надію Ракович та Івана Кузьміна. Вони виступають на сцені вже протягом двадцяти років.

А. СПЕКТОР.
Працівник Запорізького Будинку культури.

СПОРТ Тренування у розпалі

Минше ще три-чотири тижні, і на тренувальних майданчиках та бігових доріжках завершує спортивне життя. А поки що підготовка до нового сезону йде в закритих приміщеннях.

Три рази на тиждень у спортивному залі Вінницького будівельного технікуму тренуються чоловіча й жіноча волейбольні команди обласного відділу УТОГ. Так ми готуємося до зональних змагань з волейболу, що відбудуться в травні в м. Чернівці.

Нещодавно чоловіча та жіноча волейбольні команди взяли участь у змаганні на першість області серед спортсменів профспілки пра-

цівників комунально-побутових установ та місцевої промисловості і посіли друге місце.

У будинку культури систематично тренуються тенісисти.

Наполегливо готується до нового спортивного сезону чемпіон України з метання спису В. Лещенко. Він тренується на стадіоні педагогічного інституту.

Великі зміни сталися цього року у футбольній команді. До колективу вплило багато спортсменів з числа робітників компактної групи агрегатного заводу.

Л. ЛЕВІТ.
Інструктор фізкультури Вінницького Будинку культури.

КОРОТКО

У Тернопільському клубі відбулася виставка робіт «Умілі руки». На ній демонстрували своє уміння з вишивання виробничники різних підприємств міста. Кращими визнані роботи штампувальниці швейної фабрики Алли Плюшко, художника Юрія Губанова, швеї індушії фабрики «Ромашка» Галини Бароніної та інших.

А. БОЖИК.

Тематичний вечір «Чому блискавка і грим?» відбувся у Калуській спецшколі-інтернаті. Біолог школи Н. Гідна детально розповіла учням і продемонструвала на окремих малюнках, як виникає блискавка, якої шкоди завдає вона людям, що таке грим, та як треба поводитися під час грози у лісі, в полі, вдома.

Розповідь супроводжувалась демонструванням діалізму «Блискавка та захист від неї», де учні практично побачили, як утворюються електричні розряди, їх наслідки, та які є запобіжні заходи по боротьбі з ними.

Такі вечори дуже корисні. Вони розширюють кругозір учнів, виховують з них стійких атеїстів, навчають правильно розуміти явища природи.

С. ТЕЛЕГІНА.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

Вказано на недоліки

До редакції надійшов лист А. Божика, в якому розповідалось про хибні в діяльності голови Тернопільського міжрайвідділу УТОГ О. Хоменка.

Як повідомив «Наше життя» голова Тернопільського облвідділу УТОГ М. Коннов, факти, наведені в листі, при перевірці підтвердилися. Матеріали перевірки обговорені на нараді працівників облвідділу. Тов. Хоменку вказано на недоліки в роботі.

ЗА РЯДКОМ ТЕЗ ПІДНЕСЕННЯ НАРОДНОЇ ОСВІТИ

Ленінська програма культурної революції, відзначається в Тезах ЦК КПРС до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, була важливим вкладом у революційну теорію і практику. Її основний зміст: піднесення народної освіти, створення всіх умов для прилучення найширших мас трудящих до політики, знань, естетичних цінностей; поширення наукової соціалістичної ідеології і організація на її принципах всього духовного життя народу; подолання дрібнобуржуазних поглядів і нравів.

Після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції боротьба за ліквідацію неписьменності, за розгортання народної освіти стала однією з першорядних проблем Радянської держави. Діти всіх народів СРСР дістали доступ до загальноосвітніх шкіл, технікумів і вузів, можливість навчатися рідною мовою.

Радянський Союз під керівництвом Комуністичної партії перетворився в країну найвищої письменності і освіченості народу, найпередовішої культури. «Нині, — вказується в Тезах, — більше третини населення СРСР має вищу і середню освіту, здійснюється перехід до загальної середньої освіти».

Напередодні Жовтневої революції чотири п'ятих усіх дітей і підлітків Росії не відвідували школи. За переписом 1897 року, в Європейській частині країни письменність становила 19 процентів, на Північному Кавказі — 13,4, в Сибіру — 9 процентів. Багато народів Крайньої Півночі, Північного Сходу і Середньої Азії взагалі не мали своєї письменності.

Нині чисельність учнів загальноосвітніх шкіл нашої країни становить 49 мільйонів чоловік. Навчання ведеться 57 мовами народів СРСР. На Україні різними видами навчання охоплено більш як 14,3 мільйона чоловік.

Тільки у минулому році восьмирічну школу в СРСР закінчило 4,5 мільйона дітей і середню загальноосвітню — 2,6 мільйона. У

школах робітничої і сільської молоді дістали середню освіту більш як 600 тисяч чоловік.

До Великого Жовтня в Росії було всього 105 вузів і 450 середніх спеціальних учбових закладів. У минулому році в СРСР працювало 794 вузи, 4129 технікумів та інших середніх спеціальних учбових закладів. На кожні 10 тисяч чоловік населення у нас припадає 187 студентів.

Широко охоплені навчанням глухі нашої республіки. Станом на 1 січня нинішнього року на Україні при спецшколах-інтернатах організовано понад 40 груп, де готують для дальшого навчання близько 820 дітей дошкільного віку. В спецшколах-інтернатах навчаються понад 7 тисяч учнів, дорослих глухих — 3322, у вечірніх школах — 2586 робітників і робітниць, технікумах і вузах з відривом і без відриву від виробництва понад 400 чоловік.

Серед робітників країни середню (повну і неповну) та вищу освіту мають 300 чоловік з кожної тисячі. На селі, де в дореволюційні роки неписьменність була особливо великою, тепер з кожної тисячі 330 мають середню або вищу освіту.

Навчанням студентів вузів у нашій країні займаються 307,8 тисячі науково-педагогічних працівників, у тому числі близько 10 тисяч докторів і понад 90 тисяч кандидатів наук.

Чисельність учителів загальноосвітніх шкіл досягла 2,6 мільйона чоловік; у дореволюційній Росії їх налічувалось всього 280 тисяч.

У вищих учбових закладах Радянського Союзу навчається у 3,5 рази більше студентів, ніж в Англії, Франції, Італії і ФРН, разом узятих.

Навчання у наших вузах, як і інших учбових закладах, безплатне. Середня вартість утримання одного студента у вузах за державним бюджетом становить: при денній формі навчання — 1066 карбованців, при вечірній — 290 і при заочній — 85 карбованців на рік.

На багатьох підприємствах УТОГ працюють медичні пункти. В них надається виробничникам кваліфікована медична допомога.

На фото: лікар-стоматолог А. Я. Пікульський провадить прийом хворих у медпункті Запорізького УВП.

Фото Є. БЕКЕРМАНА.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 625—8670. 70 р.